

Tria personal

per Xulio Ricardo Trigo

Sebastià Bennasar

Nocturn de Sant Felip Neri
 Meteora, Barcelona, 2014.

En la societat actual, els admiradors de qualsevol tipus d'art tendeixen a encotillar els seus autors preferits dins de paràmetres que es puguin entendre, a establir classificacions capaces de fer-nos més propers els gèneres, les tendències, les mirades. Al capdavant, però, la mirada de l'artista sempre esdevé única i les cotilles només serveixen per a ordenar els objectes artístics als magatzems o als prestatges.

Tot això ve a tomb per la figura de l'escriptor Sebastià Bennasar, periodista, crític, historiador, novel·lista, impulsor d'iniciatives literàries com ara Tiana Negra. Som davant d'una interpretació moderna de l'home renaixentista, aquell que entén una de les premisses més importants de la creació literària –la seva, em penso, passió principal–, la capacitat de llançar-se a descobrir el món i fer-ne una composició de lloc que després li serveixi com a fonament de les seves obres.

La novel·la que ens ocupa, *Nocturn de Sant Felip Neri*, es correspon amb aquesta idea. És ben cert que és una

novel·la negra, però també una investigació sobre la solitud, una història que posa sobre el paper la crítica social i política. El violinista que funciona com a enllaç entre els dos protagonistes també és un crític capaç de portar a col·lació les dificultats del món actual per a ser just amb aquells qui més ho necessiten. De vegades és tan profunda la certesa que davant els altres no som qui mereixem!

Aquest text, ric de llenguatge i d'històries que de seguida passen a formar part del nostre imaginari, és també una reflexió sobre la guerra i les seves conseqüències –el violinista és una víctima de la guerra dels Balcans–, però l'extensió de la proposta no es queda en aquest discurs, perquè Bennasar retrata amb perícia la Barcelona actual i omple d'elements tot l'entorn que es mou al voltant de la parella protagonista.

La novel·la negra ha adoptat darrementament una expressió molt del nostre temps, una pluralitat d'intencions que s'avé amb els anys que vivim. I això fa que sigui doblement interessant acostar-se a obres com la d'aquest escriptor mallorquí i es pugui dir sense por d'equivocar-se que el negre és en nosaltres, ocupa un principi de segle que necessita amb urgència veus com la de Sebastià Bennasar, que saben mostrar tota la riquesa que ens envolta.

Albert Hernández i Xulvi

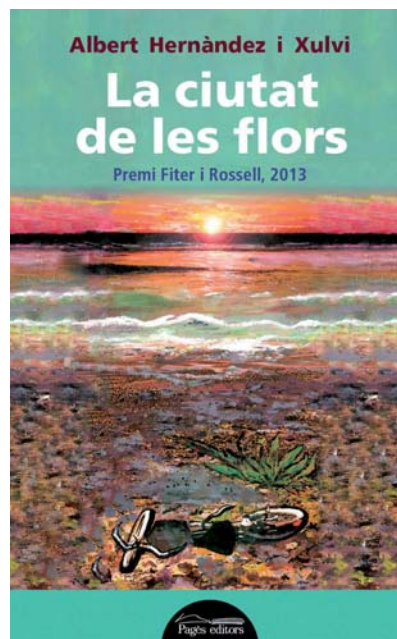
La ciutat de les flors

Pagès Editors, Lleida, 2014.

Corroborar que el triomf d'un escriptor no depèn sempre d'un esclat de fortuna en forma de premi, d'aparició televisiva o d'oportunitat, pot ser altament gratificant. Creure ara mateix en la perseverança, en la influència que el pas del temps pot tenir en la nostra formació i en la consideració dels altres fa bé a les idees sobre literatura que encara persisteixen: una cursa de fons, un aprenentatge amb *tempo*, un camí cap a la saviesa.

Albert Hernández i Xulvi fa molts anys que escriu i ha passat per nombroses etapes, aquelles en què sembla que ningú no et farà cas, les de l'èxit rotund, però limitat en el temps i en

l'espai. La seva trajectòria, però, va començar a perfilar-se quan Edicions 62 li va publicar la novel·la *Temps de fang* (1997) després de guanyar el premi Vila de Perpinyà. Ja aleshores molts hi van veure un autor capaç d'emocionar amb històries arrelades sobretot al seu espai geogràfic –l'Horta de València–, novel·les marcades per un punt de nostàlgia,

però també amb enormes càrregues de profunditat crítica sobre un temps, la postguerra, que bullia d'humanitats no reconegudes.

Des d'aquest moment, Albert Hernández no ha aturat mai la seva cursa literària, amb altres premis importants, com ara l'Enric Valor de novel·la amb *El tango de l'anarquista* (2005), però ara es presenta amb moltíssima força aquesta nova obra, *La ciutat de les flors*, que tot just acaba de guanyar el premi Fiter i Rossell 2013. Els premis han servit, doncs, a l'autor per a demostrar que, tot i no tenir continuïtat en una gran editorial, mereix aquests reconeixements que arriben a partir de la feina ben feta.

De *La ciutat de les flors* cal dir que és una novel·la ambiciosa marcada per un fet poc habitual en la nostra narrativa, com ara la guerra de Sidi Ifni, un moment històric que molts hauran de buscar a l'hemeroteca, però capaç de suggerir una història plena de tensió, d'interessar-nos pel bon tractament